

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 313/2014-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júla 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti RAFEX, s. r. o. „v likvidácii“, Šarkaň, zastúpenej advokátkou JUDr. Janou Fridrichovou, Advokátska kancelária, Jakubovo námestie 9, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 209/2009 a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 45 Cb 33/2005 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 2/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti RAFEX, s. r. o. „v likvidácii“, o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. apríla 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti RAFEX, s. r. o. „v likvidácii“, Šarkaň (ďalej len

„sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Janou Fridrichovou, Advokátska kancelária, Jakubovo námestie 9, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 209/2009 a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 45 Cb 33/2005 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 2/2014.

Z obsahu sťažnosti a vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 45 Cb 33/2005 vyplýva, že návrhom na začatie konania doručeným okresnému súdu 23. decembra 2004 sa navrhovateľ L. S. domáhal proti odporcovi v 1. rade SOLE Slovakia, a. s., a odporcovi v 2. rade Levické mliekárne a. s., zaplata sumy 216 474 Sk s príslušenstvom. Konanie o tomto návrhu bolo vedené okresným súdom pod sp. zn. 45 Cb 33/2005.

Po vyhlásení konkurzu na majetok odporcu v 1. rade 22. marca 2005 bolo súdne konanie zo zákona prerušené, pričom okresný súd uznesením z 21. októbra 2005 zamietol návrh navrhovateľa na vylúčenie konania v časti smerujúcej proti odporcovi v 2. rade na samostatné konanie. Uznesením z 20. júna 2006 okresný súd na základe späťvzatia návrhu zo strany navrhovateľa zastavil konanie proti odporcovi v 1. rade, teda účastníkom konania na strane odporcov bol už len odporca v 2. rade (ďalej len „odporca“).

Okresný súd rozsudkom č. k. 45 Cb 33/2005-252 z 27. januára 2009 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zamietol návrh navrhovateľa a zaviazal ho na náhradu trov konania odporcovi.

Proti rozsudku okresného súdu navrhovateľ podal odvolanie.

Okresný súd (po rozhodovaní o žiadosti navrhovateľa o oslobodenie od súdneho poplatku z odvolania pre účely rozhodnutia o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku

okresného súdu, pozn.) spis predložil 8. júla 2009 krajskému súdu. Odvolacie konanie bolo krajským súdom vedené pod sp. zn. 1 Cob 209/2009.

Krajský súd uznesením z 11. januára 2010 na základe navrhovateľom aj sťažovateľkou oznámeného a preukázaného postúpenia pohľadávky, ktorá je predmetom konania, pripustil vstup sťažovateľky do konania na miesto pôvodného navrhovateľa.

Krajský súd rozsudkom č. k. 1 Cob 209/2009-411 z 9. septembra 2010 (ďalej len „rozsudok krajského súdu z 9. septembra 2010“) potvrdil rozsudok okresného súdu a sťažovateľku zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania odporcovi.

Proti rozsudku krajského súdu z 9. septembra 2010 podala sťažovateľka dovolanie.

Okresný súd po rozhodovaní o žiadosti sťažovateľky o oslobodenie od súdneho poplatku z dovolania pre účely rozhodnutia o dovolaní sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu z 9. septembra 2010 spis predložil 8. júla 2011 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Najvyšší súd 28. augusta 2012 vrátil bez rozhodnutia spis krajskému súdu pre účely odstránenia nedostatkov v jeho postupe pri rozhodovaní o vznesenej námietke zaujatosti. Krajský súd vrátil spis najvyššiemu súdu 24. septembra 2012. Dovolacie konanie bolo najvyšším súdom vedené pod sp. zn. 5 Obdo 43/2012.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Obdo 43/2012 z 19. septembra 2013 zrušil rozsudok krajského súdu z 9. septembra 2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho uznesenia najvyšší súd uviedol:

„Dovolací súd na základe vyššie uvedeného dospel k názoru, že konaním a rozhodnutím vo veci samej odvolacím súdom predsedníčkou odvolacieho senátu Krajského súdu v Bratislave bez toho, aby sa rozhodlo o námietke zaujatosti vznesenej proti nej došlo k porušeniu základného práva na prejednanie veci pred nestranným súdom podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Obsahom základného práva na prejednanie veci nestranným súdom je iba povinnosť súdu prejednať každý návrh

oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom. Teda nie je povinnosťou súdu vyhovieť návrhu oprávnenej osoby (sudcu, ktorý podal návrh podľa § 15 ods. 1 O. s. p. alebo účastníka konania, ktorý podal takýto návrh podľa ust. § 15a O. s. p.) a vylúčiť označeného sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodovania veci pre zaujatosť, ale je povinnosťou súdu prejednať každý takýto návrh a rozhodnúť o ňom (I. ÚS 27/98) tak, že návrhu na vylúčenie sudcu vyhovie resp. nevyhovie, ak má požadované náležitosti.

V prejednávanej veci o návrhu žalobcu na vylúčenie sudkyne JUDr. E. Erbenovej rozhodnuté nebolo. O návrhu na vylúčenie sudkyne JUDr. E. Erbenovej by mohol rozhodnúť Najvyšší súd Slovenskej republiky s tým, že by následne rozhodol o dovolaní žalobcu v prípade nevylúčenia namietanej sudkyne. Takémuto postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky však bráni okolnosť, ktorá nastala v roku 2011, a to, že namietaná sudkyňa má prerušený výkon funkcie sudcu. Z tohto dôvodu rozhodovať o námietke zaujatosti sudkyne, ktorá má prerušený výkon funkcie sudcu stratilo význam a táto námietka zanikla, pričom treba ale konštatovať, že tým, že o nej nebolo rozhodnuté pred rozhodnutím vo veci samej, bolo porušené základné právo žalobcu na prejednanie a rozhodnutie veci pred nestranným súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe vyššie uvedeného dospel k názoru, že v predmetnej veci v konaní na odvolacom súde došlo k vade konania podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p., a preto napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa ust. § 243b ods. 2 O. s. p.“

Spis bol doručený okresnému súdu 30. októbra 2014 a okresným súdom predložený krajskému súdu 17. januára 2014. Krajský súd po zrušujúcom uznesení najvyššieho súdu odvolacie konanie viedol pod sp. zn. 3 Cob 2/2014.

Krajský súd rozsudkom č. k. 3 Cob 2/2014-628 z 9. apríla 2014 (ďalej len „rozsudok krajského súdu z 9. apríla 2014“) opätovne potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu a sťažovateľku zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania.

Sťažovateľka vo svojej sťažnostnej argumentácii podrobne opisuje priebeh ňou namietaného konania, právnu a faktickú zložitost' veci, správanie účastníkov, poukazuje na neefektívnu činnosť okresného súdu aj krajského súdu a uvádza: *«Esenciou tejto ústavnej sťažnosti je teda zjavný fakt, že od decembra 2004 dodnes nenastal v záležitosti žalobcu s.r.o. RAFEX „v likvidácii“ (sťažovateľa v kontexte predkladanej ústavnej sťažnosti), resp. jeho právneho predchodcu L. S., potrebný stav právnej istoty. To je situácia (čo do uplynutého času) ireparabilná a v podmienkach právneho štátu extrémne kritická.*

Nemalý škodlivý účinok má od 03. 02. 2011 začaté exekučné konanie voči firme RAFEX/sťažovateľovi (v postavení povinného subjektu podľa nezákonného KS Ba č. 1 Cob 209/2009 z 09. 09. 2010)...

Stav právnej neistoty žalobcu (sťažovateľa s.r.o. RAFEX „v likvidácii“) tak pretrváva desiaty rok. Pritom konanie po rozhodnutí o dovolaní si špeciálne vyžaduje starostlivý prístup všeobecného súdu...

... Medzi napadnutým postupom OS Bratislava III, teda neadekvátne dlhým časom procesné neefektívnej práce OS Bratislava III so sprievodnými zbytočnými prieťahmi zo strany tohto súdu (porušovateľa 1), ako aj arbitrárnosťou a zaujatosťou v konaní KS Bratislava (porušovateľa 2) na strane jednej a porušenými základnými právami sťažovateľa (no i jeho právneho predchodcu L. S.) na strane druhej existuje priama príčinná súvislosť. Jasnou nezákonnosťou v činnosti KS Bratislava a protiústavným procesným postupom oboch porušovateľov došlo k masívnemu a do značnej miery nezvratnému porušeniu základného práva žalobcu na súdnu ochranu a spravodlivý proces, špeciálne na prerokovanie veci v súdnom konaní bez zbytočných prieťahov. Obaja porušovatelia svojím postupom konkrétne porušili čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, keď bez zjavných príčin a najmä vzhľadom na charakter prejednávanej veci, svojou neefektívnou procesnou prácou a protrahovanou nečinnosťou spôsobili a stále spôsobujú sťažovateľovi mimoriadne ťažkosti. V tomto kontexte poukazujeme na § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná. KS Bratislava porušil čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. ...»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti takto rozhodol:

«1. Okresný súd v Bratislave III v konaní vedenom pod sp. zn.: 45 Cb 33/2005 porušil právo RAFEX „v likvidácii“ s.r.o., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn.: č. 1 Cob 209/2009 porušil právo RAFEX „v likvidácii“ s.r.o., aby sa jej vec prerokovala na nestrannom súde, zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

3. Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn.: č. 3 Cob 2/2014 porušil právo RAFEX „v likvidácii“ s.r.o., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

4. Krajskému súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn.: č. 3 Cob 2/2014 sa prikazuje konať bez zbytočných prieťahov a nestranne.

5. RAFEX s.r.o. „v likvidácii“... sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 10.000,- €..., z ktorého je povinný zaplatiť Okresný súd Bratislava III obnos vo výške 5.000,- €... a Krajský súd v Bratislave obnos vo výške 5.000,- €..., a to všetko do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

6. Okresný súd Bratislava III a Krajský súd v Bratislave sú povinní uhradiť RAFEX s.r.o. „v likvidácii“... trovy konania... na účet jej právnej zástupkyne JUDr. Jany Fridrichovej...»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 355/2010-52 z 21. októbra 2010 odmietol sťažnosť pôvodného navrhovateľa v namietanom konaní doručení 8. marca 2010 a aj sťažovateľky (ktorej vstup do konania pripustil), ktorou namietali porušenie základného na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 45 Cb 33/2005 a postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 209/2009.

Právoplatnosťou uznesenia krajského súdu sp. zn. 1 Cob 209/2009 z 11. januára 2010 (právoplatné 8. februára 2010) pôvodný navrhovateľ prestal byť účastníkom namietaného konania pred doručením sťažnosti ústavnému súdu (8. marca 2010), preto označeným uznesením ústavný súd sťažnosť vo vzťahu k pôvodnému navrhovateľovi odmietol z dôvodu, že išlo o sťažnosť podanú neoprávnenou osobou.

Sťažovateľka vstúpila do namietaného konania až nadobudnutím právoplatnosti uznesenia krajského súdu sp. zn. 1 Cob 209/2009 z 11. januára 2010, teda 8. februára 2010, ústavný súd preto podrobil preskúmaniu iba postup krajského súdu v odvolacom konaní

vedenom pod sp. zn. 1 Cob 209/2009 od vstupu sťažovateľky do konania do rozhodnutia ústavného súdu 21. októbra 2010 a konštatoval, že nedošlo k preťahom v tomto období a sťažnosť vo vzťahu k sťažovateľke označeným uznesením odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 488/2010-27 zo 14. decembra 2010 odmietol aj ďalšiu sťažnosť sťažovateľky doručенú ústavnému súdu 4. novembra 2010, ktorou okrem iného namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných preťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 209/2009, a to z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (keďže krajský súd vo veci vyhlásil 9. septembra 2010, tento bol sťažovateľke doručенý pred podaním sťažnosti ústavnému súdu a krajský súd už v čase podania sťažnosti vo veci nekonal).

Sťažovateľka sťažnosťou, ktorá je predmetom tohto konania, doručенou ústavnému súdu 23. apríla 2014 namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných preťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 45 Cb 33/2005, ako aj postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 2/2014 (t. j. v odvolacom konaní vedenom po zrušení prvého rozsudku krajského súdu z 9. septembra 2010 najvyšším súdom v dovolacom konaní). Vo vzťahu k odvolaciemu konaniu vedenému krajským súdom pod sp. zn. 1 Cob 209/2009 sťažovateľka nenamieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd po oboznámení sa s priebehom namietaného konania z vyžiadaného súdneho spisu konštatuje, že okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom z 27. januára 2009, krajský súd v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 209/2009 svojím rozsudkom z 9. septembra 2010 potvrdil rozsudok okresného súdu, najvyšší súd v dovolacom konaní uznesením z 19. septembra 2013 zrušil rozsudok krajského súdu z 9. septembra 2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie a krajský súd pokračoval v odvolacom konaní už pod sp. zn. 3 Cob 2/2014 a svojím rozsudkom z 9. apríla 2014 potvrdil rozsudok okresného súdu.

Vzhľadom na uvedené predmetom prieskumu ústavného súdu na základe sťažovateľkou podanej sťažnosti môže byť len to obdobie namietaného konania, v ktorom sťažovateľka bola jeho účastníčkou, teda len postup krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 209/2009 od vstupu sťažovateľky do konania a postup krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 2/2014, a preto sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namieta postup okresného súdu, bolo potrebné odmietnuť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu tohto základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 7/00, III. ÚS 100/01, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietáchoch (II. ÚS 92/05).

Ústavný súd opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv,

a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07).

Sťažovateľka vo vzťahu k postupu krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 209/2009 síce namietala len porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pričom okrem tvrdenia o „arbitrážnosti a zaujatosti“ v postupe krajského súdu neuviedla osobitnú argumentáciu, okrem argumentácie o neefektívnosti postupu krajského súdu.

Ústavný súd preto posúdil konanie krajského súdu ako celok (t. j. tak odvolacieho konania vedeného pod sp. zn. 1 Cob 209/2009, ako aj odvolacieho konania vedeného pod sp. zn. 3 Cob 2/2014) v období od vstupu sťažovateľky do konania, t. j. od 8. februára 2010, a konštatuje, že celková dĺžka konania vedeného krajským súdom, aj s prihliadnutím na obdobie dovolacieho konania z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných priet'ahoch.

Ústavný súd poukazuje na to, že krajský súd o podanom odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhodol po necelom roku od predloženia veci na odvolacie konanie (spis bol krajskému súdu predložený 8. júla 2009 a krajský súd vo veci rozhodol 9. septembra 2010). Pričom v namietanom konaní napriek prebiehajúcemu dovolaciemu konaniu existoval stav právoplatne rozhodnutej až do 19. septembra 2013, keď najvyšší súd zrušil prvý rozsudok krajského súdu z 9. septembra 2010. Krajský súd po zrušujúcom rozhodnutí najvyššieho súdu konal urgentne a v podstate po necelých 3 mesiacoch od vrátenia spisu vo veci rozhodol svojím druhým rozsudkom (spis bol krajskému súdu predložený okresným súdom 17. januára 2014 a krajský súd vo veci rozhodol 9. apríla 2014).

Ústavný súd zároveň konštatuje, že za stavu, keď pred doručením sťažnosti ústavnému súdu (23. apríla 2014) krajský súd v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 2/2014 svojím rozsudkom z 9. apríla 2014 vo veci rozhodol, a teda už vo veci nekonal, nemôže byť objektívne daná možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv

prípadnými priet'ahmi v postupe krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 2/2014.

Ústavný súd poznamenáva, že ak s'ťažovateľka videla porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v nesprávnom vypořiadaní sa krajského súdu so vznesenou námietkou zaujatosti, tento nedostatok bol napravený v inštančnom postupe všeobecných súdov v namietanom konaní (najvyšší súd v dovolacom konaní zrušil prvý rozsudok krajského súdu práve z dôvodu označeného pochybenia). Vzhľadom na uvedené v čase doručenia s'ťažnosti ústavnému súdu neexistovala možnosť porušenia označeného základného práva s'ťažovateľky v príčinnej súvislosti s postupom krajského súdu v konaní vedenom sp. zn. 1 Cob 209/2009, ktoré bolo ukončené rozsudkom krajského súdu z 9. septembra 2010.

Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde s'ťažnosť s'ťažovateľky odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie s'ťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi s'ťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júla 2014